

LAIA DE BOBES

La Maria Paulina Rubio —des que la cantant homònima és coneguda, la Lina afegeix el Maria oficial davant el seu nom— viu a Tiana, però és ben coneguda per moltíssims al·lellencs, especialment els joves que han passat per l'IES Alella des que es va crear, l'any 1987. Abans d'aquesta data ella no tenia cap vincle amb la nostra població, però des d'aleshores no només hi ve a treballar, sinó que hi ha fet amics i ara ja no la lliga aquí només la feina.

La Lina treballava a l'Institut Jaume Almera, a Vilassar de Dalt, quan va assabentar-se que aquí obririen una extensió del Mediterrània del Masnou. “Em va interessar la idea de començar un centre des de zero; vaig presentar un projecte i me'l van concedir”, explica, i així va començar la seva història a Alella, sempre paral·lela a la de l'Institut: va viure la primera època, de dependència administrativa del centre del Masnou, i els quatre anys de barracons a Can Vera; el trasllat dels mòduls prefabricats al Bosquet el curs 1991-1992, la construcció al solar del costat del que seria l'institut definitiu i l'estrena de l'edifici nou, l'any 1994, prèvia independització administrativa del centre de la població veïna.

Ara, l'IES Alella acaba de fer vint anys i ha crescut tant que actualment dins el centre hi ha dues direccions que

diàtica” i, cercant-hi explicacions, esmenta conceptes com la pèrdua de la valoració de l'esforç; el canvi en l'alumnat, que vol respostes immediates i no veu la motivació si els resultats es produeixen a llarg termini; el fet que, començant pel col·lectiu del professorat i arribant fins als alumnes, el nivell de coneixements acadèmics ha perdut importància; els pedagogs “de despatx” que s'obliden del que és la realitat de les aules... Però no llença la tovallola i pensa que el pèndol tornarà a una posició intermèdia. “Tot i que ara és molt més difícil fer de professor”, comenta, “si no ho pensés, no continuaria a l'ensenyament: sóc optimista de mena”, afegeix. La seva visió del que hauria de ser el sistema educatiu és clara: en contraposició a un conseller d'Ensenyament que, quan s'estava implantant la reforma, va exemplificar la filosofia de la reforma amb la frase “es tracta de córrer menys, però córrer tots junts”, la Lina pensa que es tracta que tots corrin tant com puguin, de manera que cadascú pugui arribar a córrer el seu màxim: “Desenvolupar capacitats, no frenar-les!”, resumeix.

Pel que fa a l'Institut d'Alella en concret, la Lina el coneix millor que cap altre centre i n'està contenta: “L'evolució que ha fet m'agrada”, diu, i afegeix per demostrar-ho: “Jo no he dubtat a portar-hi el meu fill, tot i que hauria estat més còmode dur-lo a Tiana”. Hi troba de bo els

La Lina Rubio va ser la primera directora que va tenir l'Institut d'Alella: va ser-ho durant 11 anys, després va

Lina Rubio, directora de l'Institut

treballen com equips separats; la primera és la de l'institut d'Alella pròpiament dit i la segona és la del de Teià, els alumnes i professors del qual fan servir les instal·lacions d'aquí mentre esperen que arribi Nadal, data prevista del trasllat al nou centre que és a punt d'obrir en aquesta població. És una situació paral·lela a la dels inicis de la Lina a Alella, però la coincidència en el mateix espai físic és certament insòlita: “No conec cap institut que hagi començat dintre d'un altre”, comenta.

Quan la Lina va començar aquí, encara es feia BUP i COU. La incorporació dels alumnes d'ESO va ser tot un canvi al qual no va ser fàcil adaptar-se. Abans de la reforma, explica la Lina, els que accedien a l'Institut tenien 14 anys i continuaven estudiant voluntàriament després de l'educació bàsica; per tant, arribaven filtrats. Amb l'ESO no només va caler acollir criatures de 12 anys, sinó que a més calia atendre grups amb molts desnivells acadèmics, ja que el filtre havia desaparegut: “És la diferència entre els estudis obligatoris i els postobligatoris”, explica. Un avantatge per a ella, tant personalment com en la tasca de direcció, és que abans havia donat classes a primària —també ha tocat l'ensenyament a adults i coneix l'escola privada—: “Que vinguessin nens de 12 anys no em suposava cap trasbals”, diu.

Sobre la polèmica dels baixos nivells del sistema educatiu actual, opina que ha esdevingut una qüestió “molt me-

nivells que assoleix l'alumnat, ja que les dades demostren que surt ben preparat, i el bon ambient que s'hi respira, una prova del qual és l'estabilitat dels docents: dels vuit professors que van endegar el projecte l'any 1987, encara en queden cinc, i la majoria dels que hi han anat entrant després també s'hi han quedat. Quan insistim a la Lina que ens digui alguna cosa negativa de l'institut, afirma convençuda: “No n'hi ha!”, però matisa: “Sí que comencem a acusar que hi ha alumnes que pràcticament passen el dia sols, però d'altra banda els pares participen més que mai, l'AMPA és molt activa”. En comparació amb altres temps, però, veu que abans els nanos es feien més seu el centre, s'hi identificaven més —en el cas d'Alella, tant que quan es buscava nom per al nou institut, els estudiants que havien passat quatre anys als mòduls prefabricats van proposar dir-ne IES Barrakes!

La Lina reconeix que la seva és una feina molt vampiresca, que la deixa esgotada —“però és un cansament sa, del que et desapareix dormint”, diu— i que al mateix temps li dóna vitalitat i l'estimula. Espera jubilar-se als seixanta per poder fer coses que no ha fet fins ara però, això sí, vol jubilar-se a l'Institut d'Alella. Li feia gràcia ser-ne la directora per celebrar-ne els vint anys... això passa aquest curs i, el que ve, ella ocuparà encara aquest càrrec. Moltes felicitats.

continuar-hi de professora i des del 2006 torna a dirigir el centre. Aquest curs celebra el 20è aniversari de la casa.